kotta, miño abbikasa Suudmõda on seal, kes kuñinga ja kuñingasa jures wälleda mõistuse pärrast armo leiab. Kül Suudmõda tarkus teile seal abbi saab andma. Kes õigust otsib, peab sõbru nõudma. Miño kaks källi, kolm poega ja paljo teisi suggulasi on ka kuñinga koas, kes kõik teie poolt seisawad. Olge murreta, wana sõña ütleb: kel'l kukkur, sel'l kohhus."

Reinowadder tänas hä lubbamise eest ja tõutas ükskord Martina sugguwõssale kätte tassuda. Süs lahkusid nemad. Reinowadder ja Irmabbe läksid kuñinga jure, kus waenlasi ulgakesti koos olli.

9.

Kuñinga kotta astudes näggi Reinowadder perrekat waenlaste ulka, kes otsego kaarnad raisa ümber tema surma peale walwasid. Seal läks ta meel kahtlaseks ja julgus olli lõppemas, siiski tungis ta kartmata näoga issandade keskelt läbbi kuñinga auojärje ette, Irmabbe tema kannul. Määr sõssis sallamahti Reinowadderile kõrwa: „Sõbber rebbane, nüüd ei olle aega arglaseks minna! Arwast õnne arglasel, õn on wapra abbimees!" Rebbane wastas: „Tõssi kül!" — Ümberwadates nägai ta mõñingaid suggulasi rahwa seas, wägga wähhe sõbru, agga sedda rohkemine waenlasi. Tema langes kuñinga auojärge ette põlwile ja räkis siis pikkamiste:

„Se, kelle silma ees kõik awwalik ja keälel wolli iggawest on, sago kuñingliko issandat ja emandat kaitsema, möllemile tarkust ja häid mõtteid andma, et pikkal melel õiguse ja üllekohtu wahhed ärratunnekšid; sest wägga paljo walleliko asja on rahwa seas likumas. Surema ossa tiggedus seisab wagga wäljaspoolse warjo al peidus. Seisaks iggamehhe süddame mõtted tema otsa ette kirjutatud, et kuñingas neid nääks, miño kulmo pealt loeksite teie siis, et mul wallet ei olle, kui ütlen: teie sund ja tenistus on miño surem rõem. — Mõned tiggedad on julgenud miño peale walle juttu tõsta! nemad on kaebtusi teie kuñingliko kõrwa tõstnud; agga ei jõua nemad mulle kahjo tehha egga kuñingliko elduse allikat miño eest ärrapeita. — Miña ollen iggast süüst prii! Jah, armoline issand! ma tean, et teie tarkust ja õiguse armastust keddagi teelt ärra ei jõua eksitada; olgo waenlased kangemad kui kanged."

Sedda juttu kuuldes tungisid kõik ellajad liggemale, iggamees pañi Reinowadderi julgust imeks; tema üllekohhus olli awwalik, peasmist ei olnud lota, sellepärrast iggaüks kohto mõistmise otsust kuulda ihhaldas.

Kuñingas ütles: „Täña ei sa lai su sind peastma; ireke on lõksus! Mittokord said walle ja kawwaluse läbbi kohto alt priiks, täña wiakse nahk sul õrrele! Sa kidat enda truust? Wata, pois! kodo-jänes ja warres tunnistawad siño truust. Sest ainokeseest tükkist olleks küllalte, agga igga sammu näitab unt kurja üllesse. Siñno wak on kuhjaga täis; walle ja pettus ei aita. — Miks ma augutades siño raipe